

[Knud Jespersen.]

deres penge tilbage, og hvem der skal vente.

Det er næsten at føje spot til skade, når man optræder sådan over for dem, der skaber landets værdier. Så kunne vi forstå det, hvis det var nødvendigt, men det er det ikke. Opfindsomheden har ikke været stor. Der har ofte været talt om, at man kunne lave engangsbeskatning af formuer. Jeg skal ikke stille noget forslag herom. Det havde været mere rimeligt, om man overvejede, hvad det kunne betyde at sikre en effektiv spærring for pengeinstitutter og banker, foretage en kontrollering af værdipapirer i forbindelse med en pengeombytning — jeg skal ikke ved denne lejlighed stille forslag derom heller. Men hvad er årsagen til, at socialdemokratiet bruger sin indflydelse sådan, at man stadig ensidigt vender sig imod lønmodtagere og forbrugere? Vi forstår det simpelt hen ikke. Vi forstår bedre den glæde, der kommer til udtryk fra centrumdemokraternes side, for det er jo en del af deres politik, at man skal flytte sådan om på byrderne.

Af det nævnte er det nok fremgået ganske klart, at vi er og var modstandere af dette forlig. Vi vil gentage, at der var mange andre steder, man kunne hente de penge, man har brug for. Vi pegede på de store kapitalgevinster. Bare et enkelt blik her er nok til at overbevise én om, at vi her har nøglen til løsningen af de problemer, inflationen fremkalder.

Fra 1965 til 1973 øgedes de nominelle kapitalgevinster med ca. 160 mia kr. — et fantastisk beløb — og i perioden fra 1973 og indtil nu er de yderligere øget med ca. 40 mia kr., så vi er oppe på 200 mia kr.

Formanden:

Jeg beder om mere ro, specielt i sidegangen.

Knud Jespersen (DKP):

Tak for det, hr. formand, jeg ville også gerne, at hr. Per Hækkerup hørte det, jeg sagde; han har godt af at høre noget fornuftig snak, men skulle det ikke sive ind ved denne lejlighed, gør det det nok senere.

Disse kapitalgevinster belånes i større og større udstrækning, og det betyder reelt også en overførsel fra dem, der ingenting har, til dem, der sidder på de faste værdier.

Tager vi de reelle gevinster, er tallene næsten lige så fantastiske: op til 1973 er det 37 mia kr. og fra 1973 og frem 46 mia kr. Hvorfor, hr. Per Hækkerup, er det ikke faldet jer ind, at disse penge kunne opsuges og anvendes? Hvorfor vil socialdemokratiet absolut hjælpe venstre regeringen med at give dem, der har kapitalgevinsterne, yderligere statstilskud?

Jeg synes ikke alene, at folketinget, men også landets arbejdende befolkning bør vide, hvad der er jeres inderste hensigt dermed.

Jeg vil også gerne spørge: hvad er den dybere sociale mening i, at I fremsætter en idé og nu godkender et forslag om tvangsopsparing, der rammer $\frac{3}{4}$ af landets lønmodtagere? Hvorfor? Er det, fordi riget er fattigt? Det er det ikke. Det er, fordi vi har en forkert fordeling, og nu laver man den yderligere skæv. Man tager fra lønmodtagere, fra funktionærer og overfører til storkapitalen.

Så skal man sandt for dyden heller ikke prøve at forklare, at man har principper. Jeg ved, at de fire partier, der har indgået forlig i dag, ikke er identiske med de fire partier, der har indgået militærforliget. Men hvad er årsagen til, at man med hensyn til militærforliget har det princip, at det ikke kan røres, men ingen principper med hensyn til at være ordholdende over for vælgerne og sikre en fornuftig økonomisk politik?

Vi forstår det simpelt hen ikke, og det bliver endnu mere grotesk — vi er som bekendt ikke medlemmer af det politisk-økonomiske udvalg — når vi er vidende om, under hvor meget hemmelighedskræmmeri dette elendige forlig blev født. Det var ikke i folketings salen, det var bag nedrullede gardiner, og det eneste fremskridt, vi kan notere i dag mellem forligspartierne, er, at i dag er de nogenlunde enige om, hvad det var, de blev enige om, men om de så også er enige om, hvordan det skal administreres, er en anden sag.

Jeg skal ikke komme ind på de andre problemer, der knytter sig til dette forlig, men vil understrege både over for folketing og regering: man skal være varsom med at udbygge den tillidskrise, der er mellem dette hus og befolkningen. Man skal vistnok være varsom med at lave for mange såkaldt nederdrægtige og asociale forlig, for også arbejdspladsernes folks tålmodighed kan